

Balık mı Kazık mı

– AliKemal · 26 Ağustos 2016

Güneş ha doğdu, ha doğacak, az bir zaman daha vardı. Sokakların sahibi –henüz- sahihsiz köpeklerdi. Martılar, sabah şarkılarını seslendirmekte, bir de topal kedi Temel Reisin teknesi önünde beklemekteydi. Sabahçı kahvesindeki gece kuşları şarkılardan hoşlanmazlardı, yine de boş boş şakırlar, kimi sosyal demokrasi der, diğeri şeriat, altı boş ideolojilerle dünyayı kurtarırlardı. Savaşları sevişmekten daha çok severdi kimisi, kimisi de sevişmeyi savaşmaktan çok... Dilencinin birinin çeneyle harcanacak zamanı yoktu, sabah namazına yetişmek için acelesi vardı.

Az bir zaman daha vardı; Güneş ha doğdu, ha doğacaktı. İşçi Ahmet'i uyandıracaktı çalar saati; uyanır uyanmaz aç karına bir sigara yakacaktı. Sokaklar aydınlanacak, sokaklara dîngin adımlar atılacak, trafik canlanacak, ortalığı egsoz kokusu saracaktı.

Her şeye rağmen, kırlangıçlar barış için, umut için, sevgi için kanat çırpacaklardı...

Temel Reis, teknesinin kılında arz-ı endam ettiğinde içinden kopartarak öyle bir hapşırıldı ki, şiddetinden tekne şöyle bir sallanıp duruldu.

Balık kasalarını tekneden iskelenin kaldırımına taşıyan tayfalar ağız birliği edip, hemen, "Çok yaşa reis!" dediler.

Temel Reis, en kibar işvesiyle, "Siz de görünüz, uşaklar!" dedi onlara. Bir an tayfaları gözledikten sonra söylenmeye başladı. "Ula Dursun, pak pakiim!"

"Buyur reis!"

"O hamsilaru yoldan yana koymayasun! Az beri al onlari! Ha öyle... Üst üste... Tekir ilen pisileri en öne koydin mu?"

"Altı kasa hepsi!"

"Tamamdur! O kalkanları kaldur, onlar satiluk değildurlar! Otel müdürü adam yollayıp alduracak şimdu... Oğlum Ariffff!..."

"Buyur reis?"

"Oğlum, var şu eczaneye; bizim reis hapşiruk olmuştur de! Versin bi şirup, al gel!"

"Saat altidir, açılmamıştır."

"Ulan olum, koca caddede hepucuğu üç beş eczane, birinden biri nöbet tutmuştur. Bul nöbetçiyu, çal kapisunu!"

Arif, "Başistuna reis!" diyerek koşup gitti.

"Anasını si.tuğum hapşiruğu, salya simuk etti bizi! Ula Hafız, Palamutlarilen kolyosları karişturma öle, ayri koy!"

"Ayrı koyayrum reis!"

Kasaların taşınması sürerken Arif eczaneden döndü. Elinde dolu bir ilaç poşeti vardı.

"Ha nedur bunlar evladım?"

"Bunlar hapşiruğun ilaçlarıymış reis, eczacı öyle dedi. Üslerine ne zaman kullanacağını yazdum dedi. Reisin her birini yazdığuma göre kullansın dedi..."

Poşetteki ilaçları çıkarttı. "Ula avradını si.tuğumun! Beş tene ilaç var burda. Ben sana bi şirup al, gel, demedim mu?"

"Ben de öyle dedum vallayı, ama eczacı bi şirup yetmez, bunların hepsinu kullanmalı dedi."

İlaçların içinden şurup olanı aldı, ötekileri poşete geri koydu. "Al ula bunları!" Poşeti Arif'in eline tutuşturdu. "Ha bunları üstlerinde yazdığı gibi sen içeceksin! İçme de göriim senu! Senu ha bu denuza sallarım anam avradim olsun!"

"Başüstüne reis! İçerum..."

"İç de geber, deyyus!"

Tayfalardan birisi total kedinin önüne bir balık attı, kedi kaptı balığı aksaya aksaya kaçıp gitti.

*

İskele, ilk güneşle birlikte iğne atsan yere düşmez bir hale döndü. Balıkçı motorları yan yana yanaşıp rıhtıma balık kasalarını, ağları taşırken, balık halinin esnafı da satın aldıkları balık kasalarını kamyonetlerine taşımaktaydı. Her balık kasası, ayak üstü yapılan açık arttırmayla/eksiltmeyle sahibini bulmaktaydı.

"Ha bu mezgite üç yüz verecek var midur?"

"Yoktur..."

"İki yüz doksan?"

"İki yüz elli..."

Temel reis. "iki yüz elliye denize dökerim de vermem," diyordu ki, keskin bir hapsirik daha patlattı.

"Ha bu balıklara nezle bulaştırmışındır sen reis, yiyen şifayı kapar," dedi biri; diğerleri güldü.

Toptancı Firuz, "ver iki yüz yetmiş madem, kilosunu altıyı bulur," deyince,

Temel reis, "Üç kasayı da alacaksan..." dedi.

Toptancı Firuz, parayı ödeyip üç kasayı da alıp gitti.

*

Toptancı Firuz, balık halinde, dükkanının önünde sabah kahvesini içmekteydi.

Balıkçı Rahmi, ayağında kara çizmeleri sürüyerek geldi, tam da mezgite kasalarının önüne durdu.

Hırpanice bir görüntüsü vardı.

Toptancı Firuz, kahvesinden son fırtını çekip sandalyesinden kalktı.

"Buyur? Mezgite mi baktıydın?"

"Kilosunu kaçtan veriyorsun mezgite?"

"Kilo yok. Kasası beş yüz... Balıkçı değil misin sen?"

"Niye sordun ki?"

"Hani, kilo milo deyince... Burada tartı olmaz, bilmez misin?"

"Bilirim elbet. Lafın esprisi olsun dedik."

Toptancı Firuz, "Ülkede her şey yoluna girdi, toz pembe ülkemiz. Sıra geldi lafın esprisine," diye söylenmeyi sürdürdü.

Tartışmayı gören birileri toplandı. Balıkçı Rahmi de aşağıdan almaya başladı. "Üstadım bu bir espri. Bu kadar gergin olmaya gerek yok. Ben pek çok şeye gülüp geçiyorum. Siz de öyle yapın."

"Bu zamanda, bu ülkede, her gün şehit gelirken hala gülebiliyorsan ne mutlu sana."

Toplananlardan biri, "Firuz bey, merak ediyorum, acaba sizin ekstra yaptığınız bir şey var mı? Hadi bu arkadaş gülüyor diye kızılıyorsunuz, acaba siz ne yapıyorsunuz bu durumlara karşı?" diyerek lafa karıştı. Balıkçı Rahmi, "anladım, haklısınız galiba," diyerek müteviziliğini sürdürmeye çalıştı. "Ben gülerken siz elde silah dağlarda terörist avlıyor, ya da Cerablus'ta aslanlar gibi İşid ile, Pyd ile savaşıyorsunuz. On beş Temmuzda da tankların önüne yatarak ihtilali durdurmuşunuz, değil mi? Evet, gülmeyerek, tebessüm ederek, gerilmiş bir yay misali, ama aynen benim gibi sürekli bilgisayar başında pinakleyerek bu vatan için benden çok daha büyük ve kıymetli işler yapıyorsunuz. Çok haklısınız, çookkk..."

Seyircilerden biri daha katıldı lafa. "Ben de güldüm, ama neye?"

Toptancı Firuz, "boş işler bunlar, zaman dalga geçilecek, oyun oynanacak zaman değil," dedi. "Mala alıcıysan buyur, yoksa açıl dükkanımın önünden! Açılın hepiniz!"

Seyirciler dağıldı, gitti.

Balıkçı Rahmi kaldı tek, "kır biraz da götüreyim bir kasa..."

"Alıcı mısın?"

"Evelallah! Fiyatı kırarsan..."

"Fiyatı sana dört yüz yetmiş beş yaparım."

"O da çok be patron... Harbi konuşursak, bu mal dört yüzü anca kaldırır."

"Kıyıya git bakalım, dört yüze tekneden alabilecek misin?"

"On daha vereyim hadi!"

"En son dört yüz elliye olur, o da kilo başına şöyle böyle on ikiye mal olur sana..."

"İyi de biz kaçta satarız bunu?"

"Yirmiye sat, yirmi beşe sat... Kaldırır."

"Tamamdır patron," dedi. "Tamam da... Fatura işi?"

"Ne olmuş fatura işine? On beşten keser veririm faturayı..."

"On sekiz yap şunu! Biz de yirmi beşten versek, akarı, kokarı anca kurtarıyoruz."

"Uzatma işte, abuk sabuk yarenliğe vaktim yok benim, ver dört yüz elliyi, al on sekizden faturayı, git."

*

Balıkçı Rahmi'nin tezgahında mezzitin etiketinde şöyle yazıyordu: "taze karadeniz mezzit... ALIŞ: 18,-, SATIŞ:25,-TL"

"Hadi, Karadeniz bunlaaaarr..." diye çığırarak satışını yaparken iki belediye zabıta memuru düştü tezgaha. "Abiciim, hoş geldiniz, sefalar getirdiniz! Şöyle oturup bir acı kahvem için..."

Zabıta memuru sinirli, "gerek yok," dedi; faturayı ver sen!"

"Fatura işin kolayı be abi, bi soğuk meşrubatımızı içeydiniz bari!"

"İstemiyoruz dedik sana... Laftan anlamaz mısın sen?"

Balıkçı Rahmi önlüğün cebinden faturayı çıkartıp uzattı. "İyi madem, buyur faturayı abim!"

Zabıta memuru etiketle faturayı mukayese etti. "Hımm... Doğru... on sekizden almış.... Ne bu yaaa..."

Balık mı, kazık mı? Bu fiyat çok...Milleti iyi kazıkılıyorsunuz yani..."

"Allah yazdıysa bozsun abiciğim. Mehmetçik, Suriye'de savaştayken, Kılıçdaroğlu başkana suikast düzenlenmişken, bu halka kıyılır mı hiç? Bunca fakir fıkaranın nasıl para kazandığını bilmiyor muyuz?"

Ben sana harbi bir şey söyleyeyim mi abim? Bu dünyada kim dalavere yaparsa, Cenabı Mevlâ mutlak bir

taftan bir dert verir. Onun için yreğini serbest tut.."

"Tamam, yreğim serbest zaten... Akşama misafirler var. Ver hele şurdan bize ikişer kilo balık!"

"Başüstüne abim! Temizleyeyim mi?"

"Gerekmez... Borcumuz kaç para?"

"Allah korusun! Borcu mu olurmuş bu kadcık şeyin be abim!"

"Teşekkür ederiz. Bir dahakine lüfer de bulundur tezgahında! Çocuklar onu seviyor da..."